

Simplicissimus Budapestje

BEVEZETÉS A KORSZERŰ SZNOB- ÉS HEDONIZMUSBA, VALAMINT AZ ALKALMAZOTT EMBERLESÉS TUDOMÁNYÁBA

Tibi atya szavai, illedelmes-magyar fordításban

Ahogy ígértem, a Tibi atya nevű blogszemélyiség kapcsán visszatérünk az erzsébetvárosi helyzettel kapcsolatos javaslataira. Napokig keresgéltem olyan összefüggő passzusokat Tibi atya blogján, amelyek elbírják e folyóirat nyomdafestékét. És képezlek, nem találtam. Ezért radikális megoldásra ragadtatom magamat: magyarról magyarra fordítom a szöveget. Azaz Tibi atya mondatait trágártalanítva közlöm. Az eredetiért tessék a bloghoz fordulni. Még legprűdebb olvasóinknak is javaslom, hogy egyszer merítkezzenek meg az ígérvegben, még ők sem fogják megtagadni a szerző(k)tól: „trágárság, de van benne rendszer”. Sőt eredetiség, illetve nyelvi erő is.

A „Tudnék segíteni a bulinegyed lakóknak!” című poszt

Először is elmeséli, hogyan keveredett az egészbe. Megindokolja, hogy miért nem szabad veszni hagyni a romkocsmegyedet. Pontokba szedve, nagyon érthetően: „Mi az, amiben soha nem működnek együtt a lakókkal?

Hogy Erzsébetvárosban is 22:00-kor kelljen bezárnia minden helynek.

Miért? Mert ezzel a mai értelemben vett bulinegyed, és Magyarország jelenlegi legnagyobb turisztikai vonzereje gyakorlatilag megszűnne. És ez miért rossz az országunknak? Azért, mert a bulinegyed Budapest vendégforgalmát 2009-hez képest az utóbbi évtizedben megdupláztta. Az NGM 6,6 milliárdra becsülte az innen származó éves szintű állami bevételeket, azonban ez csak a bulinegyed közvetlen bevétele. (...) A budapesti külföldi látogatókban 56%-os, míg a vendégéjszakákban 58%-os visszaesést okozna. Ez a teljes turisztikai bevételekhez viszonyítva 100–150 milliárdos bevételkiesést eredményezne (mely valljuk be, jó helyen van a magyar gazdaságban). (...) Miért foglalkozom én ezzel?

Teljesen jogos a kérdés. Az én forgalmamon ez mit sem változtatna, hiszen Tibi atya aztán vajmi keveset jelent egy ír legénybúcsús társaságnak, a közönségem magyar. (...) Egyáltalán nem akkora az anyagi érdekelttségem sem ebben, mint a gyűlölet, amivel a nyuggerék nekem estek és fenyegetni kezdtek. Egy szolidáris, polgári érzelmekre hajlamos, idealista, kocsmáros f.sz vagyok, ez van.”

Tibi atya új pontjai

A blogger azt ígéri, segítene Belső-Erzsébetváros polgárainak (és a polgári értékeket tagadó, megverésével fenyegető szektásoknak is), amennyiben lemondanának az este tízkor zárás igényéről, „ami ugyanúgy sújtja a balhéltan helyeket, mint azokat, amikkel folyton probléma van”, teljes mellszélességgel állna az ügyük mellé.

Mert utálja, ha bárki az utcán végzi a dolgát. Továbbá az utcai zaklatókat, teljesen kivan a pocukrot és sütőport áruló öslakos dealerektől, akik ugyanazt a büntetést érdemelnék, mintha rendes anyaggal seftelnének, rendőrökre juttatná a fiatal cigány prostikat futató striciket, ezért tüntetni is hajlandó lenne.

De legjobban a következőket utálja: „Azt a rendszerváltás óta működő politikai szemléletet, ami hagyta, hogy idáig fajuljanak a dolgok. Felépült egy bulinegyed, ami lassan tíz éve dübörög. (...) A rossz dolog az, hogy a problémákra semmifajta megoldás, de még csak a szándéka sem létezett eddig, és most is csak annyi, hogy ha probléma van, akkor dózeroljunk le mindent, és akkor majd nem lesz.”

És ekkor következnek az új pontok, a szokásos trágár hangnemben, de logikus rendben:

1. Bíróság a körúton lámpától lámpáig gyorsuló motorosokra és autósokra.

2. Kemény büntetés azoknak a helyeknek, ahol reggelre nem takarítanak össze maguk előtt, (járőrökkel ellenőrzés minden reggel).

3. Az óvodákat, amik köré krimók nőttek, költöttesek Külső-Erzsébetvárosba, ahol amúgy is több a zöld.

4. A közterület-fenntartók közös feljelentése minden olyan reggel, amikor nem sikerül összetakarítani. Zajmérő civilszervezet felállítása, ami éjszaka is kiszáll, és hitelesített mérőszközzel jelent a rendőrség felé.

5. A nyilvános WC-k újra üzembe helyezése, melléjük újjak emelése.

6. Megfelelő nagyságú és képzettségű rendőr-állomány, akiktől öt méterre nem lehet cuccot árulni. Dolgozzanak ki olyan eljárásrendet, amivel beviszik a hőzöngő briteket 72 órára az órsra. Ennek hamar híre menne, és ők is megtanulnának normálisan szórakozni.

Ezután fontos, világos, lesújtó eszmefuttatás következik a jelenség és a magyar politika viszonyáról. Az elmégesedett „szürke állapot” könnyen állóháborúhoz vezethet. Ennek kikerülésére csak az összefogás a jó módszer.

„Nem az lenne a legjobb, ha Magyarországon talán először az életben polgároként dolgozókat, amiket a politika egészen a választások előtti évig ugyanúgy söpört a padló alá, mint ahogy utána fog? Nem ennek volna célszerű megteremteni az intézményes kereteit egy közös szervezettel? (...) Hiszem, hogy ha

mindkét oldalról a józan hangok tárgyainak a másikkal a verekedők helyett, akkor komoly eredményeket érhetünk el! Olyanokat, amelyeket a politika nem fog. Dicsértessek!”

Tibi atyát éjszakai polgármesternek!

Nem sokkal azután, hogy ez a poszt augusztus 22-én megjelent, a nyilvánosság elé lépett az „éjszakai polgármester” mozgalom előkészítését végző szimpatikus társaság.

Budapest „éjszakai polgármesteri hivatalát” egy olyan non-profit egyesület működtetné, amely hidat képezne a budapesti szórakozó és szórakoztató negyedekben élő lakosok, a hatóságok és a vállalkozások (bárok, éttermek, szórakozóhelyek) között.

A tíz alapító tag ABC sorrendben: *Bársony Júlia* (Müszli), *Csörgics Máttyás* (Kraak’n’town), *Hartai Róbert* (Spíler), *Kólya Dániel* (Budapest Park), *Lobenwein Norbert* (Balaton Sound, VOLT, Sziget, Akvárium), *Mann Dániel* (Grund), *Német G. Dániel* (Ususty), *Tóth Imre* (Élesztőház), *Zsendovits Ábel* (Szimpla) és *Zsidai Roy* (Zsidai Group).

Azt nyilatkozták, hogy jó ideje dolgoznak a terveken. A „választást” jövő évre tervezik.

A nyilatkozók minden esetben elmondták, hogy éjszakai polgármesternek nevezett önszabályozó testületek már több mint harminc városban sikeresen működnek. Például a következő helyeken: Amszterdam, Bécs, London, New York, Párizs. Van azért egy kis bibi. Ezekben a városokban a civil szervezetek a városi kormányzatok megbecsült partnerei. Ez a mai Budapesten, khm, nem egészen így van... Ráadásul nem mindenhol terem megfelelő személy ilyesmire, hiszen a közvélemény csak a nyilvánosság előtt szereplő személlyel (magával a „polgármesterrel”) találkozhat majd. Ekkor jutott eszembe az alkalmas személy: maga Tibi atya.

Csak hogy az ő ereje és szabadsága éppen láthatatlanságából ered.

Sohasem vállalna ilyen szerepet.

Vagy mégis?

„Grand Budapest” – az új brand?

Közzétették a 2030-ig szóló Nemzeti Turizmusfejlesztési Stratégiát. A száz oldalas, könnyen elérhető dokumentumban a napi.hu portál kiszúrta, hogy négy helyen említik az eddig ismeretlen „Grand Budapest” márkát. A tömegturizmus „erőltetése” helyett a vendégéjszakák számának mérsékelését célozza. Mégpedig a

minőségi, igényes, fajlagosan sokat költő, azaz jómódú turistákat venné célba Budapest. Erről az elmúlt években a szakajtóban sok szó esett. Ezt célozta (méréselt eredménnyel) a 2013-ban futtatott „Think Hungary! – More than expected”, azaz a „Magyarország – felülmúlja a várakozásokat” kommunikációs kampány is. A „Grand Budapest” hívószó jónak tűnik. Angolul ez több mindent jelent. Olyasmit is, mint „nagyszabású”, de fizikai méretre is utalhat, vagyis hogy kiterjedtebb, és ebbe a Pest környéki látványosságok is beleférhetnek. Elegáns kifejezés. Ráadásul a cél is helyeselhető: ha kevesebb (akarom mondani kevesebb több) turista jön, de az többet költ, akkor az kevésbé terheli a társadalmi és fizikai környezetet. Akkor talán Budapest soha nem éri el Firenzet, Prágát, Barcelonát telítettségi szintjét, amikor már a turizmus korlátozása kerül napirendre.

De! Egy jó turisztikai politika a különféle piaci folyamatok olajozását és hájpolását végzi. A romkocsmaturizmus spontán folyamatként alakult ki, a növekvő turistaszám beindította a nagy szállodaépítkezéseket a magasabb komfortfokozatban is. Az ésszerű turizmus-politikának mind a kettőt támogatnia kell. A romkocsmaturizmust a rendcsinálással (nem a korlátozással), az éjszakai polgármestert állítani akaró egyesület anyagi támogatásával, az új szállodákat végre valahára az új kongresszusi központ felépítésével kell támogatni. És igen, egy ilyen brand sulykolásával is, mint a Grand Budapest.

Darida Benedek: Grand Budapest (The People, The City, The Flavour)

A sarki könyvesboltban egy vastag, elegáns angol nyelvű könyvet vettem észre kirakatban. Mint konkurenciára mindig érzékenyen kihegyezett útikönyvíró azonnal megvettem és átlapoztam. Tetszetős, informatív, jó angolsággal megírt könyv ragyogó fényképek tömegével. Érdekes a 10 trendfordító személyiség szerepeltetése (kár hogy csak a gasztronómia területéről). Amivel nem nagyon tudtam mit kezdeni, az a 32 recept.

És furcsa, hogy olyan neveket próbál bevezetni, amelyeket jól ismernek a New York-iak, de nem a budapestiek. Midtown? Uptown? Lower Pest? Ezek nemigen fognak megragadni a használatban. A könyv születéséről alaposan eligazít a bevezető. Az egész ötlet Zsidai Roy üzletembertől származik, ő beszélt rá a Libri Kiadótól egy ilyen mű kiadására. Gondolom

ő szerezte a méregdrága vállalkozáshoz szükséges állami támogatást is a Nemzeti Turisztikai Ügynökségtől (ők a stratégiai partnerek). Az előszóban a szerző megismertet bennünket a „*Darida szabállyal*”. E szerint egy város annál többet ér a nemzetközi turisztikai porondon, minél kevesebb ideig tart összeállítani egy olyan két és fél napos programot, ami a vendégnek és őshonos vendéglátójának egyaránt érdekes. Igaza van, Budapest az elmúlt tíz évben drámai fejlődésen ment át.

A nyelvi lektor a neves, magyar származású újságíró és író, *Marianne Szegedy-Maszk* volt, a képeket szándékosan egy Franciaországba költözött magyar fotós, *Pörnczi Bálint* és egy általa ajánlott francia pályatársa, *Arnaud Brunet* készítette, a bennfentes és a friss szemét jól kombinálva. Egyedül az esetlen térkép-vázlatok szerzőjét nem találtam meg.

Nagyon hiányzik a részletes tartalomjegyzék és a mutató. Így, ha például a 10 trendsetter egyikéről akarok olvasni, végig kell pörgetni a könyvet újra.

Szép és jó könyv született. Amit nem egészen értek, az a célközönség, még általánosabban a könyv műfaja. Útikönyvnek messze túl nagy és súlyos. Talán az itt évekre megtelepedő expatrióták lehetnek a vásárlók? Vagy az állami turizmapropaganda szolgálata elég cél?

És a Grand Budapest cím vajon véletlen egybeesés? Vagy a turisztikai ügynökség ezt a címet kérte? (Libri, 2017, 421 o., fordította *Huw Dangerfield*, ételstylist *Litauszki Zsolt*, tervezte *Ipacs Géza*, nyomta a gyomai Kner Nyomda, Pregraphica Smooth papírra, ára 5999 Ft) ●

